(ڳالھ - ٢)

باباجن جو شرڊيءَ ۾ آگمن

ڀڳوت گيتا جي چوٿين اڌياءَ ۾ ڀڳوان شري ڪرشن فرمايو آهي تہ "جڏهن جڏهن ڌرم جي هاڃي ۽ اڌرم جو واڌارو ٿئي ٿو، تڏهن مان اوتار ڌارڻ ڪندو آهيان ۽ ڌرم ڪـــي وري قائم ڪرڻ، دشٽن کي ناس ڪرڻ ۽ سادن جي رکيا جي لاءِ يگہ يگہ ۾ جنم وٺندو آهيان." سادو ۽ سنت، ڀڳوان جا دنيا ۾ هلندڙ چلندڙ عيوضـي آهن، جـي ٺيڪ سمي تي ظاهر ٿي پنهنجو ڪاريہ ڪندا آهن. يا - جڏهن (١) براهمڻ، کتري ۽ وئشن پنهنجن فرض پورن ڪرڻ کان بيمک ٿي، اڌرم جـــي واٽ وٺندا آهن. (٢) شوُدر وري اوُچ ذاتين جا حق کسيندا آهن. (٣) ڌرم جي آچارين جـو اَنادر ٿيندو آهي ۽ سندن نندا ڪرڻ لڳندا آهن. (۴) ڌرم جي اُپديشن ۽ سکيائن جي برخلاف ماڻهو هلت هلندا آهـــن. (٥) هرهڪ سمجهندو آهي تہ مون جهڙو ودوان ٻيو آهي ئي ڪين. (٦) ماڻهو شاسترن ۾ منع ڪيل کاڌا کائڻ ۽ شراب وغيره پيئڻ لڳندا آهن. (٧) هڪ ڌرم وارا ٻئي ڌرم

وارن سان وڙهڻ شروع ڪندا آهن. (٨) براهمڻ سنڌيا وندن وغيره ڪرڻ ڇڏي ڏيندا آهن. (٩) رواجي ماڻهو ائين سمجهڻ ۽ چوڻ لڳندا آهن ته ڌن، سنتان ۽ اِستريءَ جي سنڀال ۽ رکيا ڪرڻ ئي ڌرم آهي (١٠) ماڻهو سچ تي هلڻ جو رستو ڇڏي، اَڌرم، جُوٺ ۽ پاپ ڪرڻ ڏي گهڻو لاڙو رکندا آهن، تڏهن سنت لائيٽ هائوس وانگر ظاهر ٿي، اسان کي نيڪ مارگ ڏيکاري، سچي رستي تي هلائي، پوءِ هليا ويندا آهن.

اِنهيءَ ڌرم جي اَستاپنا ڪرڻ لاءِ، نور تي، گيان ديو، مڪتابائي، نامديو، گوڙائي، ايڪناٿ، تڪارام، ترهوري، نرسي ڀائي، سجن (سڌن) ڪاسائي، سانوتامالي، رامداس ۽ ٻيا اَنيڪ سنت، ڀن ڀن وقتن تي پرگهٽ ٿي ويا آهن، ليڪن اُنهن ڪانپوءِ شرڊي ۾ سائين بابا پرگهٽ ٿيو.

شرڊيءَ جو پورڻ ڪيرت

احمدنگر ضلع ۾ گوداوري نديءَ جي ڪناري تي، ڪيترن ئي سنتن جنم ورتو، اُتي جي رهواسين کي ڌرم جو آسرو ڏنو، جن ۾ شري گيانيشور مهراج، مکيه ٿي گذريو آهي. شرڊي، احمدنگر ضلع جي ”ڪوپرگانو“ تعلقي ۾ آهي ۽ گوداوري ندي پار ڪرڻ ڪانپوءِ (٨) ميلن جي مفاصلي تي، نيم گانو ۾ پهچبو ته اُتان

شرڊي ڏسڻ ۾ ايندي آهي. ڪرشنا نديءَ جي ڪناري تي پڻ، گاڻگاپور، نرسنهه واڙي ۽ اوڊمبر تيرٿن وانگر، شرڊي به مشهور آستان آهي. جهڙيءَ طرح پنڌرپور جي ويجهو راماجيءَ منگل ويڙها ڪئي، سمرٿ گورو رامداس سڄڻ ڳڙهه ڪي، شري نرسنهه سرسوتيءَ نرسنهه بابا جي واڙيءَ کي پوتر ڪيو. تئين شري سائين بابا پڻ شرڊيءَ ۾ پرگهٽ ٿي، اُن کي پوتر بڻايو ۽ اُن جو مهتو وڌايو.

شري سائين بابا، هن دنيا جي ڪنن ۽ ڏکئي ڀؤساگر پار ڪرڻ ۾ فتحيابي حاصل ڪري چڪا هئا. سندن سينگار هو شانتي ۽ گيان جي ساکيات مورتي هئا. وئشڻو ڀڳتن کي هروقت وٽائين سهارو ملندو هو. باباجن "ڪرڻ" جهڙا داني پڻ هئا. سنسار جي ۽ ديهه جي سک جي پدارٿن ۾ سندن اصل چاهنا ڪانه هئي، چوته هو هروقت آتم چنتن ۽ آتم آنند ۾ مست رهندا هئا. سندن هردي، آرسيءَ سمان صاف ۽ اُوجل هو ۽ سندن وچنن مان اُمرت جي ورکا وسندي هئي، هو مان ۽ اَپمان کان مٿي هئا ۽ تريه ۽ بيپرواهه نموني ۾ ڀاشڻ ڪندا هئا ۽ جدا جدا خيالن جي ماڻهن سان رلندا ملندا هئا.

نرتڪين جا ناچ، گائڻ، غزل ۽ قواليون پڻ ٻڌندا هئا ته به سندن سماڌيءَ ۾ تر جيترو به ڦيرگه ڪين

شري سائين بابا دوارڪا مائيءَ (مسجد) جي
ديوار تي ٽيڪ ڏيئي بيٺو آهي.

پوندو هو. سندن چپن تي الله جو نالو هردم هوندو هو. جڏهن دنيا سمهندي هئي ته باباجن جاڳندا هئا. سندن انتهڪرڻ مهاساگر وانگي هروقت شانت ۾ رهندو هو. نه ڪنهن کي خبر هئي ته باباجن، پنهنجو آشرم يا مڪان، ڪهڙيءَ طرح ڪٿي ڪندا ۽ نه ڪنهن کي پتو هو ته سندن ڪاريه پرڻالي ڪهڙو روپ وٺندي. ٻاهران ٻرابر شرڌيءَ ۾ رهندا ڏسڻ ۾ ايندا هئا پر سڄي دنيا جي واپار ۽ وهنوار جي ڪين چڱيءَ ڄاڻ هئي.

سندن دربار نرالي ڍنگ جي هئي. هر روز 'ڪيرتيون' ٿيندو هو پر سندس اڪنڊ شانتيءَ ۾ ڪوبه فرق ڪين پوندو هو. هميشه مسجد جي ڀت کي ٽيڪ ڏيئي ويهندو هو ۽ صبح، منجهند ۽ شام جو ”ليندي ۽ چاوڙي“ ڏانهن پنڌ ڪرڻ ۽ هوا خوري ڪرڻ لاءِ ويندو هو ته به سدائين ”آتم استتيءَ“ ۾ رهندو هو. جيتوڻيڪ پاڻ ”پورو سڌ“ هو ته به ساڌڪن جهڙي هلت ڪندو هو ۽ نماڻو، ديالو ۽ نرايمان ٿي سڀني کي سک پهچائيندو هو.

ائين شري سائين بابا جي پوتر چرنن پوڻ سان، شرڌيءَ جو گرام پوتر ٿي پيو ۽ ڏڏوڏ ائين مشهور ٿيندو ويو، جئن شري گيانيشور جي پڌارجڻ ڪري ”آلندي“ جو شهر ۽ ايڪناٿ جي واسي ڪرڻ ڪري، پئٺن شهر

جو نامچار وڌيو. شرڌيءَ جي گلن قلن، پٽن، پٿون ۽ متيءَ جو مان بہ، باباجن جي چرن سپرش ڪرڻ ۽ چمڻ سان وڌيو. يڳتن لاءِ شرڌيءَ بدلجي، پنڌرپور، جڳنات، دوارڪا، بنارس، مها ڪاليشور، مهابليشور ۽ گوڪرڻ وانگيان بيو نئون تيرت تي پيو. باباجن جو درشن ڪرڻ، ياترين لاءِ گويا ويد منتر تي پيو جنهن جي وسيلي ياترين جي من مان مايا جا خيال دُور تي ويندا هئا ۽ سندن لاڙو آتم درشن ڏانهن سولائيءَ سان تيندو هو. هو باباجن جو درشن، يوڳ ساڌن سمجهي ڪندا هئا ۽ چوندا هئا تہ باباجن سان وارتالاپ ڪرڻ ۽ ٻڌڻ سان، سندن پاپ نشت تي وڃن ٿا.

باباجن جي چرنن جي شيوا هو پرياڳ ۽ تربيڻيءَ جي سنمان سمجهندا هئا ۽ چرنن جي اَمرت پان ڪرڻ سان، هنن جي اڇائن جي ترپتي تي ويندي هئي. باباجن جي آگيا، هو ويد سمان ڪري سمجهندا هئا ۽ پرساد وغيره ملڻ ڪري، هنن کي چت جي شڌي پراپت تيندي هئي. يڳت ۽ ياتري چوندا هئا تہ باباجن، اسان لاءِ نہ فقط رام ۽ ڪرشن جا رُوپ ۽ مڪتي ڏيڻ وارا آهن پر ساکيات پار برهم جو رُوپ آهن.

شرڌيءَ ۾ ڪٺي سندن ستُول شرير جو واسو هو پر سندن ڪاريہ کيتر پنجاب، ڪلڪتا، اُتر يارت، گجرات، ڍاڪا ۽ ڪوڪن تائين ڦهليل هئا. باباجن جي ناموس

دن بہ دن ايتري قدر وڌندي ويئي، جو سندن درشن لاءِ دور دور ديشن جا ماڻهو ايندا هئا ۽ چت جي شانتي حاصل ڪري ويندا هئا. گڏولي ٻُوٽا ٽالي (٩٥) ورهين جو هڪ پيرسن هو، جو (٥) مهنا پنڍرپور ۾ ۽ آکاڙ ڪان ڪتي مهني تائين چار مهنا گنگا جي ڪناري تي سال بہ سال ڪاٽيندو هو. پنهنجي لٽون ۽ تي سامان وغيره ڪٽي ۽ هڪ نوڪر پاڻ سان وٺي نڪرندو هو. پنڍرپور ۾ اچڻ ۽ وڃڻ وقت، شرڊيءَ ۾ پڻ درشن ڪرڻ لاءِ ايندو هو. باباجن سان سندس گهاٽو پريم هو ۽ درشن ڪرڻ مهل، باباجن جي منهن ۾ يڪ ٽڪ نهاريندو رهندو هو ۽ چوندو هو تہ باباجن، شري پنڍري ناٿ ۽ شري وٺل جا اوتار آهن ۽ اُنهن وانگر اُنات ناٿ، دين ديال ۽ ديناناٿ آهن. جيتوڻيڪ "گڏولي ٻُوٽا" جو اِشٽ ديو وٺوبا هو تہ بہ چوندو هو تہ باباجن، پنڍري ناٿ جا ساڪيات روپ آهن.

وٺل ڀڳوان جو درشن

باباجن جي اِيشور چنتن ۽ ڀڄن ۾ گهڻي رچي هوندي هئي. زبان مان هميشه "الله مالڪ" پيا چوندا هئا ۽ ڀڳتن کان "ڪيرتن سپتاه" ڪرائيندا هئا، جنهن کي ڪي "نام سپتاه" پڻ چوندا آهن. هڪ دفعي "داس گڻ" ٽالي ڀڳت کي، ڪيرتن سپتاه ڪرڻ

جي آگيا ڏنائون. هن عرض ڪيو تہ ”اوهان جي آگيا مونکي اکين تي آهي، ليڪن مونکي وشواس ڏ ياريو تہ ڪيرتن سپتاهہ جي انت ۾، ڀڳوان وٺل ضرور پرگهٽ ٿي درشن ڏيندو.“ باباجن سندس ڇاتيءَ تي هٿ رکي چيو تہ ”وٺل ڀڳوان اوس درشن ڏيندو پر ساٿ ساٿ ڀڳتن ۾ پڻ شرڌا ۽ درشن ڪرڻ جي تمام گهڻي اڇا ۽ انتظاريءَ جي ضرورت آهي. ڏاڪرناٿ جي ڏنڪاپري، وٺل ڀڳوان جي پنڍرپور، رڻڇوڙ مهراج جي دوارڪا، هتي ئي آهي. هو سڀ هتي ئي براجمان آهن. ٻاهران ڪٿان ڪونہ ايندا. پر جن ڀڳتن جي دلين ۾ پريم ۽ ڀڳتيءَ جو پرواهہ چالو ٿيندو، تن وٽ ئي وٺل ڀڳوان پاڻيهي اچي پرگهٽ ٿيندو. اها ڪا وڏي ڳالهہ ناهي.“

ڪيرتن سپتاهہ سماپت ڪري، جڏهن ڪاڪا صاحب دڪشت هميشهہ وانگر، سنان ڪرڻ بعد ڌيان ڪرڻ ويٺو، تڏهن ڪيس وٺل ڀڳوان جو درشن مليو. منجهند جو جڏهن ڪاڪا صاحب، باباجن جي درشن ڪرڻ لاءِ، مسجد ۾ ويو تڏهن باباجن چيس تہ ”وٺل آيو يا نہ؟ توکي سندس درشن ٿيو يا نہ؟ وٺل ڏاڍو چنچل آهي. ڪيس دريڍتا سان پڪڙيو. جي ٿوري ڍلائي ڪندا تہ هؤ ڪسڪي ڀڄي ويندو.“ منجهند جو پڻ ڌيان ۾ وهڻ بعد، ڪاڪا صاحب کي وٺل جو درشن پراپت ٿيو، انهيءَ ئي ڏينهن هڪ تصويرن وارو، ٢٥-٣٠ تصويرون

ڪٽي اُتـــي وڪڻ آيو ۽ ڪاڪا صاحب کي جيڪو درشن مليو هو اُها تصوير هن خريد ڪري، پت تي ٽنگي ڇڏي.

”ٽائمس“ جي رٽائرڊ ماملتدار شري ٻي. وي. ديو، سائين ليلا پتريڪا ۾ ليک لکيو ته مان پنهنجي آزمودي مان چوان ٿو ته ”پنڍرپور ۽ شرڊيءَ ۾ ڪوبه تفاوت ڪونهي. ساڳي طرح دوارڪا ۽ شرڊي ٻئي هڪ آهن.“

دوارڪا جي نارائڻ اَير پنهنجي وياکيائڻ ۾ چيو ته ”سڪند پراڻ“ جي ياڳي ٻئين جي ٩٠ صفحي تـــي جيڪو آستان، چئني ورڻن جي ماڻهن لاءِ ڌرم، ارٿ، ڪام ۽ موکش لاءِ سنو لڳي، اُهوئي اُنهن لاءِ”دوارڪا پوري“ سمان آهي.

شرڊيءَ جي مسجد، باباجن جي درشن لاءِ دلت ۽ اَڇوت جاتين جي ڪوڙهين لاءِ هروقت کليل رهندي هئي، تنهن ڪري شرڊيءَ کي دوارڪا ڪري ڪوٺڻ، بيشڪ اُچت ۽ نيڪ آهي.

ڀڳونت راءِ کير ساگر جي ڪٿا

ڀڳونت راءِ جو پتا، شري وٺـــل جو پڪو ۽ پـرم ڀڳت هو ۽ هر سال پنڍرپور ويندو هو. وٺس شري وٺوبا جي مُورتي هوندي هئي، جنهنجي هـو هرروز پوڄا ڪندو هو. پتا جي مرڻ بعد، ڀڳونت راءِ پـوڄا

شراڌ وغيره ڪرڻ ڇڏي ڏنا. ڀڳونت راءِ جڏهن شرڊيءَ ۾ آيو تڏهن باباجن کيس ڏسي يڪدم چيو ته ”هن جو پتا، منهنجو پرم متر هو، اِن ڪري مون ٿي ڀڳونت راءِ کي پرپرٽا ڪري هتي آندو آهي. هن مونکي کيرٽي وغيره جو پرساد نه ڪارائي، مونکي بڪ پٺي ماريو آهي هاڻي مان هن کي پوڄا ۾ لڳائي، اڳيون پويون حساب وٺندس.“

گنگا ۽ جمنا جي سنگم وٽ، پرياگ جو تيرٿ مشهور آهي، ۽ هندن ۾ وشواس آهي ته اُن ۾ سنان ڪرڻ سان پاپ ناس ٿي ويندا آهن. هڪ دفعي ”داس گڻو“ پڻ اُتي وڃي سنان ڪرڻ جو فيصلو ڪيو ۽ باباجن وٽ اُتي وڃڻ لاءِ آگيا وٺڻ ۽ موڪلائڻ آيو. باباجن چيس ته ”ايترو پري وڃي پنڌڪرڻ جي ڪهڙي ضرورت آهي؟ پنهنجو پرياگ ته هتي ئي آهي. مون تي اعتبار ڪر.“ داس گڻو جڏهن ٿي باباجن جي چرڻن تي متو رکيو ته سندن چرڻن مان گنگا جمنا جي ڌارا وهڻ لڳي ۽ داس گڻوءَ کي خاطري ٿي ته باباجن برابر آهن. اُن ڪانپوءِ داس گڻوءَ جي شرڌا ۽ پريم، باباجن ۾ اڳي کان بيٺو ٽيٺو وڌيو ۽ باباجن جي شيوا ۽ پوڄا ڪندي، سندس اکين مان گنگا جمنا جي ڌارا پڻ وهندي هئي.

باباجن جو شرڊيءَ ۾ آگمن

شري سائين بابا جي ماتا پتا ۽ جنم آستان جي خبر ڪنهن کي بہ ناهي. گهڻي پڇا ڳاڇا بعد بہ پتو پئجي ڪين سگهيو آهي. نامديوَ ۽ ڪبيرداس جي جنم جو پڻ ماڻهن کي پتو ڪونهي. نامديو ڀيمر تي نديءَ جي ڪناري تي، ”گونا بائيءَ“ لڌو ۽ ڪبير وري ڀاڳيرٿي نديءَ جي ڪناري کي ”تمال“ ڪوريءَ کي مليو. سائين باباجن جي باري ۾ پڻ ائين ئي چيو وڃي ٿو. باباجن سورهن (١٦) ورهين جي ڄمار ۾، شرڊيءَ ۾ اچي پرگهٽ ٿيا ۽ پوُرن برهم گياني پئي لڳا. ڪاڏي بيتي ڏانهن ڪو بہ لاڙو ڪونہ هون ۽ مايا کي هٿ بہ ڪين لائيندا هئا.

شرڊيءَ جي هڪ بڊي اِستري، نانا چوبدار جي ماءُ جو ورنن آهي تہ ”مون هڪ ١٦ ورهين جي بدن واري قدرت ۽ مضبوط جوان کي ڀورين تمر جي وڻ هيٺان سماڌيءَ ۾ ويٺل ڏٺو. ڪيس گرمي يا سرديءَ جي ذري بہ چنتا ڪانہ هئي. ڏينهن جو هو ڪنهن سان بہ ڪين ڳالهائيندو هو ۽ رات جو ڀي ڊپو ٿي اڪيلو ٿي اڪيلو پيو گهمندو ڦرندو هو. ماڻهو عجب ۾ پئجي پيا پڇندا هئا تہ هي جوان ڪٿان آيو آهي، جو سيني کي پاڻ ڏانهن ڇڪي رهيو آهي! نہ ڪنهن وٽ ٻکيا

ونڻ وڃي ٿو پر لڳي ته هڪ تپسوي ۽ تياڳي مهاتما ٿو. پاڻ ٻولي ٿا ڄاڻن. ٻاباجن جي باري ۾ شنڪا مٽائڻ لاءِ "يڳوان ڪنڊوبا" وٽ ويا ۽ پرارٿنا ڪئي ته "ڪرپا ڪري ٻڌايو ته هي جوان، ڪهڙي ڀاڳيه شالي پتا جو پٽ آهي ۽ ڪهڙي گرام مان هتي آيو آهي."

ڀڳوان ڪنڊوبا هڪ ڪوڏر گهرائي چيو ته فلاڻي هنڌ هلي کوٽائي ڪريو. اُتي هڪ پٿر هيٺ هنن کي سرون پيل ڏسڻ ۾ آيون. اُنهن کي هٽائڻ ڪانپوءِ هنن کي هڪ دروازو ڏسڻ ۾ آيو، جو هڪ غفا ۾ اندر وڃڻ جو رستو هو. غفا ۾ "گومکي" شڪل جي ڪاٺ جي تختن جي جاءِ ڏسڻ ۾ آئي جا ڏسي ڀڳوان ڪنڊوبا چيو ته "هن بالڪ پوريا ٻارهن (۱۲) سال تپسيا ڪئي آهي."

ماڻهن موٽي اچي بالڪ (ٻاباجن) کان سوال پڇيا پر ڳالهه کي ٽاري ڇڏڻ لاءِ هن جواب ڏنو ته "اِها غفا واري جاءِ، منهنجي گورو ديو جي پوتر ڀومي آهي. اِهو آستان منهنجي پُوڄا ڪرڻ لائق آهي ۽ اوهانکي منهنجو عرض آهي ته اُنهيءَ آستان جي، ڀليءَ پرڪار سنڀال ڪندا رهجو." اِهو ٻڌي، ماڻهن اڳي وانگر وري دروازو بند ڪري ڇڏيو. جهڙيءَ طرح اَشوَٿ ۽ اوڊمبر وڻن کي پوتر ڪري سڀيو ءِ پوڄيو ويندو آهي، ساڳيءَ طرح ٻاباجن واري "نم جي وڻ" کي پڻ پوڄڻ

لڳا. مهالساپتي ۽ شرڌيءَ جا ٻيا ڀڳت پڻ، گورؤ جي سماڌيءَ سمان سمجهي، اُن اڳيان سر نوائي ۽ پرڪرما ڏيئي هليا ويندا آهن.

ٽي واڙا

باباجن واري نم جي وڻ جي آس پاس واري زمين، شري هري ونايڪ ساٺي خريد ڪري اُن تي هڪ وڏو مڪان ٺهرايو ۽ اُن تي ناءُ رکيو "ساٺي واڙا." ٻاهران ايندڙ ياترين لاءِ اُهوئي هڪ مڪان هو، جنهن ڪري اُتي ماڻهن جي پيهه گهڻي هوندي هئي. نم جي وڻ هيٺان چوطرف، وڏو چبوترو ٺڙو ڪيو ويو.

ڏکڻ طرف وري هڪ ننڍو مندر هو، جنهن جي چبوتري تي ڀڳت لوڪ هرڪنهن وسپت ۽ جمع جي شام جو اچي، اگربتيون جلائي ۽ واس ڌوپ ڪندا هئا ۽ چوندا هئا ته جيڪي اُئين ڪندا، سي هميشه سکي رهندا.

اُتي جو نهيل واڙو بلڪل جهونو ۽ پراڻو ٿي ويو هو ۽ نون ٺهين جي ضرورت هئي، جا شرڌيءَ سنستا دوارا، پوري ڪئي ويئي. ڪجهه وقت بعد ٻيو واڙو پڻ ٺهرايو ويو، جنهن کي "ڊيکشت واڙا" ڪري ڪوٺيو ويو.

ڪڪا صاحب ڊيکشت، قانوني صلاح وٺڻ لاءِ

جڏهن انگلنڊ ويو ته اتي ڪنهن حادثي ۾ سندس پير کي چوٽ رسي، ۽ گهڻن اُپاون ڪرڻ بعد بہ منڊڪاڻ نہ لٿي. ان تي نانا صاحب چاندورڪر، ڪاڪا صاحب کي چيو تہ شري سائين بابا کان هلي آسيس وٺو. اِنهيءَ صلاح تي هو ١٩٠٩ ۾ باباجن جي درشن تي آيو ۽ عرض ڪيائين ته "منهنجي پير جي منڊڪاڻ دور ڪرڻ بدران، منهنجي من جي منڊڪاڻ لاهيو." باباجن جو درشن ڪرڻ سان هن کي اهڙو تہ آنند آيو، جو هو هميشہ لاءِ شرڊيءَ ۾ رهي پيو ۽ پنهنجي ۽ ياترين جي رهڻ لاءِ وڏي مڪان ٺهرائڻ جو فيصلو ڪيائين. اُن جو بنيادي پٿر ١٠-١٢-١٩١٠ تي رکيو ويو ۽ ١٩١١ جي رام نؤمي جي شب ڏينهن تي ٺهي راس ٿيو.

ٽيون واڙو پڻ، ناگپور جي پرشد شريمنت بوُٽي چگو ڌن خرچ ڪري ٺهرايو، جنهن تي نالو رکيو ويو "راجسڪ پون." ان زمين تي اول وڏو باغ هو، جنهن ۾ باباجن خود وڃي بوُٽا لڳائيندا هئا ۽ پاڻي ڏيندا هئا. اتي هن وقت باباجن جي سوينيڪ سماڌي آهي. جتي ڪنهن وقت صرف هڪ ننڍي ڪٽيا هئي، اُتي اِشور جي ليلا سان، وڏا ٽي واڙا ٺهي ويا، جن ۾ ساني واڙا شروعات کان ئي وڏيڪ ڪمائتو ثابت ٿيو.